

zvláště když mu samotný předpis zákona (slovo »může« v Šu 42 i 44 ex. ř.) umožňuje, aby za jinakých předpokladů ostatních, pro stěžovatele svědčících, vzal zřetel na zjištěnou mimořádnost poměrů a ohrožený zájem veřejný.

Čís. 3547.

**Zřejmé prohlášení, že dílo jest bezvadné, může se státi i opomenutím místních zvyklostí, ukládajících zhotoviteli díla, by vady díla zevně označil. V nevyhovění zvyklosti té nelze však spatřovati zlo-
m y s l n é zatajení vad. Vady barvení, jež lze poznati pouze při dobrém světle, jsou vadami skrytými.**

(Rozh. ze dne 27. února 1924, Rv I 1437/23.)

Proti žalobě o úplatu za barvení látek namítl žalovaný započtením pohledávku, zažalovaný peníz převyšující, ježto musel svým zákazníkům dáti náhradu za to, že obarvení látky trpělo skrytými vadami. Obě strany byly liberecké firmy. Procesní soud první stolice uznal jak zažalovaný nárok, tak namítanou vzájemnou pohledávku do výše zažalovaného peníze po právu a zamítl proto žalobu, o d v o l a c í s o u d neuznav namítané vzájemné pohledávky po právu, uznal dle žaloby. N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů, pokud šlo o vzájemnou pohledávku žalovaného a z toho plynoucí důsledek ohledně platební povinnosti žalovaného, a vrátil věc prvnímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, a uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

d ů v o d e h:

Dovolání nelze, pokud jde o dovolací důvod Šu 503 čís. 4 c. ř. s. upřít oprávnění. Jest správné, že v tomto případě jde o smlouvu o dílo a že při této smlouvě dle Šu 1167 obč. zák. ohledně ručení za vady díla v úvahu přicházejí předpisy o ručení za vady při úplatných smlouvách vůbec. Leč názor soudu odvolacího, že dle čl. 347 obch. zák. v tomto případě žalovaný měl povinnost, žalobcem mu dodané obarvené zboží v přiměřené lhůtě přezkoumati a, když tak neučinil a výtky v téže lhůtě žalobci neoznámil, naopak zboží dále prodal, zboží schválil a tím pozbyl nároku na případnou náhradu škody ve smyslu Šu 1167 obč. zák., neobstojí, když zjištěno jest, že v Liberci jest zvyklost, že barvíř při obarvení se vyskytnuvší vady barvy na obrubě a v konsignaci tyto vady při dodání objednateli má označiti, správně řečeno učiniti zřejmými. Tato obchodní zvyklost sprostila zajisté žalovaného, když žalobce, jak jest zjištěno, mu měl dodati zboží bezvadně obarvené, povinnosti, by obarvené kusy sukna, jemu žalobcem dodané, když ani na jejich obrubě ani v konsignaci zboží vady v barvení nebyly označeny, co do bezvadnosti obarvení zkoumal, poněvadž ze zvyklosti té plyne,

že v tomto případě žalobce zřejmě prohlásil, že dílo mu dodané je prosté vad a poněvadž tedy podle §u 928 obč. zák. žalobce ručí žalovanému za vady dodaného díla. Slovo výslovně v §u 928 sluší vykládati ve smyslu výrazu »zřejmě«, což plyne z §u 863 obč. zák. Názor soudu odvolacího, že ona obchodní zvyklost v Liberci žalovaného nesprostila povinnosti, aby zboží po dodání v přiměřené lhůtě prozkoumal, není správným, zvláště když tato povinnost žalovaného vzhledem na to, že jde zde o smlouvu o dílo, nikde v zákoně výslovně stanovena není. V důsledcích toho sluší uznati, že žalovaný má právo hojiti se na žalobci pro vady dodaného mu díla, když ostatní zákonné podmínky ručení za vady jsou dány. Ve směru tomto přichází v úvahu povaha vad. Soud dovolací došel na základě znaleckého posudku a dopisu žalovaného ze dne 15. dubna 1922 k závěru, že jde o vady zřejmé a že proto všeobecné ručení žalobcovo za tyto vady není opodstatněno. Naproti tomu soud procesní na základě téhož znaleckého posudku dospěl k závěru, že jedná se o vady skryté. Soud dovolací shledává správným názor soudu procesního, neboť dle stavu věci, nižšími soudy zjištěného, nebyly vady barvení do očí bijící, jak předpis §u 928 obč. zák. uvádí, když dle znalce jen při dobrém světle daly se poznati. Naproti tomu shledává soud dovolací správným názor soudu odvolacího, že není na straně žalobcově zlomyslného zatajení vad dodaného zboží přes to, že žalobce měl dle zvyklosti v Liberci vyskytnuvší se vady při barvení učiniti zřejmými označením na obrubě a v konsignaci zboží, neboť ke zlomyslnému zatajení vad potřebí jest, jak již odvolací soud uvedl, nějakého jednání, které by na to ukazovalo, že jde o úmyslně způsobené zatajení. Něco podobného však v pouhém nevyhovění oné zvyklosti spatřovati nelze. Poněvadž žalovaný žalobci, jak soud první stolice zjistil, vady obarvení zboží ve lhůtě §u 933 obč. zák. ohlásil, jest jeho názor, proti nároku žalobcovu započtením namítaný, co do důvodu po právu a opačný názor soudu odvolacího není správným.

Čís. 3548.

Bylo-li umluveno zřízení akreditivu u říšsko-německé banky v markách podle kursu ku československým korunám určitého dne, jest rozhodným kurs československé koruny na berlínské burse.

Není neurčitým žádáním žalobním (§ 226 c. ř. s.), bylo-li žádáno zaplacení v cizozemské měně dle kursu k tuzemské měně k určitému dni.

(Rozh. ze dne 27. února 1924, Rv I 1711/23.)

Dle původní žalobní prosby domáhala se žalobkyně (tuzemská firma) na žalovaných majitelích berlínské firmy zřízení akreditivu 160.000 marek u banky v Žitavě, při čemž prohlásila, že přijme přímé placení. Při roku dne 1. prosince 1922 navrhla žalobkyně, by žalovaní byli odsouzeni ku zaplacení 160.000 marek dle kursu ke dni 1. června 1920. Procesní soud první stolice uznal, že žalovaní jsou